

SZENDREI JULINAK**KERESZTY ZSUZSA**

tanár, pszichológus
zskereszty@gmail.com

Sose mondtuk, hogy barátok vagyunk. Nem volt rá szükség. Természetes volt, hogy így van. Először csak *szövetségest* láttam benned. Ha egy-egy főiskolai – a cigány gyerekek vagy a fogyatékosok integrációjáról szóló – vitában össze kellett fognunk ahhoz, hogy a gyerekek érdekei érvényesüljenek, elég volt egy tekintetváltás ahhoz, hogy értsük egymást, és a közös gondolkodást vagy vitát megpróbáljuk ebbe az irányba terelni.

Azután megtanultalak *tisztelni*. Mintegy húsz éve vittem el neked Timi matematika füzetét, kérve, hogy a gyerek hibái alapján segíts, hogyan kellene továbblendítenünk őt onnan, ahol a gondolkodása megrekedt. Timi annak a csenyétei iskolának volt a növendéke, amelynek akkor a mentora voltam – s Timi tanítóival együtt hárman voltunk tanácstalanok. A füzet kevés volt, a következő héten felültél a vonatra, aznap együtt tanultatok Timivel – és segítettél nekünk. A tisztelet bennem nem abból származott, hogy megfejtetted azt a problémát, amelyet hárman sem tudtunk, hanem abból, hogy ennek a gyerekeknek a kedvéért, a probléma megoldásának a kedvéért 200 kilométert utaztál.

Később felfedeztem azt a képességedet, hogy egy ember karakterének, pillanatnyi állapotának a lényegét hogyan tudod valószínűtlenül rövid idő alatt is megragadni. Együtt láttunk tanítani egy fiatal kollégát, akiről nyilvánvaló volt, hogy tehetséges, és látható, hogy a gyerekekkel nem boldogul. *Z. olyan festő – mondtad – , aki világosan, a finom részletekig látja maga előtt azt a képet, amelyet megfesteni még nem tud.*

2011-ben történt, hogy egy közös munka közben meghívtál egy teára. Akkor már húsz éve tudtuk, hogy barátok vagyunk, de ritkán találkoztunk, mindig volt közös teendők, magánügyekről sohasem váltottunk szót. Ebben sem volt semmilyen fal köztünk, egyszerűen nem került rá sor. Ekkor pótoltuk. Magától értetődő volt, hogy elmondtad, beteg vagy, a közös évek leglényegesebb történéseit mindketten összefoglaltuk, legfontosabb dolgainkat akkor megbeszéltük. A rákot ugyanannak tekintetted, mint a diszlexiádat: megoldandó problémának. A halálot előtt tíz nappal beszéltünk telefonon, utoljára. Isaszegre mentünk volna egy matematikai játszóházat megnézni. *Most nem megyek, mondtad, majd elmeséled,* érezni lehetett, már minden szó kimondása erőfeszítésedbe kerül. Még egy kis dolgom van a közös dolgainkból is, Juli, azután majd elmesélem.¹

¹ Nincsen ebben misztikus, semmi közöm az ezotériához, úgy tudom, Neked sem volt, inkább az ezotéria eredeti jelentését, a lélek belseje felé való utazást közvetíti.